

בעין חינוכית

בעין חינוכית מספר 128, כ"ח בתשרי תשע"ד

קטונתי מכל החסדים [...] כי חסדך גדול עלי [...] והצלת נפשי משאול

נורית מיכאלי, בת 30, בוגרת המכללה והמכון לחינוך ואמונה בתוכה

רקע

לפני ימים ספורים קיבלתי מכתב מרגש מנורית, בוגרת המכללה, שאותו שלחה לחברות. מדובר בבחורה מקסימה שבמשך שנים חיפשה שידוך ועבודה קבועה. הדברים מתפרסמים בהסמכתה, וכוללים "נספח" שבו היא מוסיפה פרטים ורקע למכתב עצמו. "ג'.

בחסדי ה' ובישועתו, השם קרע לי ולנו את הים!

בלב נרגש אני שמחה לבשר שבשעה טובה,

ברק ואני התארסנו השבוע!!

תודה לבורא עולם

ולכל אחד ואחת על התמיכה, הדאגה, ההתעניינות

ואינסוף התפילות לאורך כל הדרך!

תודה לה' על ההמתנה, על כל שנייה שחיכיתי,

על כל תפילה שהתפללתי,

על כל הדמעות שהורדתי,

היה שווה לחכות למתנה הנפלאה בה זכיתי!!

"ברוך שומע תפילה!"

חברות יקרות, יודעת אני עד כמה הציפייה, ההמתנה והייחול לרגע זה קשה, אך דעו: אין ייאוש בעולם כלל!

מתפללת לישועה הקרובה של כל אחת ואחת מכן בקרוב ממש!

שנה טובה מלאה בישועות ובשמחות!

נורית

(המשך בעמוד הבא)

בס"ד

חברות יקרות, אכן זכינו לחסד גדול ועצום! הסיפור פשוט למדי: זוג חברים הכיר בינינו לפני כשנה וחצי. נפגשנו פעם אחת ונפרדנו לשלום. פשוט הבנתי שזה לא שייך ולא מתאים למה שאני מחפשת. לפני כשלושה חודשים הייתי בקבר דוד המלך. שוחחתי עם חברה שהפנתה אותי לבחור מסוים (שנכח במקום) שהיא רוצה להכיר לחברה משותפת שלנו. מסתבר שהיה זה אותו בחור שאָתו "יצאתי" שנה וחצי קודם לכן. היא ביקשה שאספר לו על החברה וכך התגלגל העניין. סיפרתי לו מספר דברים טובים עליה, כשממשפט למשפט התחלנו שנינו להבין שיש בסיס לקשר משותף – בינינו דווקא! שיחה זו, שבה ניסיתי להמליץ על חברה, הביאה לאירוסינו בשעה טובה! שמו של הבחור ברק. הוא ירושלמי בן 30. ב"ה זכינו והוא חזר בתשובה לפני תשע שנים. כיום הוא עובד בתלמוד תורה, ובבנק להשלמת המשרה.

בה בעת, לאחר שנים של רצון לעבוד בצורה מסודרת וקבועה במקצוע שלי, ושנים עם המון (המון...) משרות של מילוי מקום, זכיתי השנה ב"ה לקבל גן! אני "גוננת אים" (בעברית פשוטה: מנהלת גן) של גן שפה לחינוך מיוחד בארמון הנציב בירושלים. אף בזה, תפילה של שנים נענתה פתאום. יש המון מה לעשות עם ילדים מקסימים אלו ובע"ה נעשה ונצליח.

אני כותבת את סיפורי האישי לכולכן כי אני חשה שזכיתי (וזכינו...) לנס של ממש שראוי להודות עליו ולספרו. הכרתי את ברק בשנית אחרי שכבר הייתי בייאוש גדול. לא נותר בי כוח לעוד היכרויות. אחותי הצעירה נשואה, אחי הצעיר ממני בכמה שנים התארס ועמד לפני חתונה (נושא

שהעצים בקרבי את השאלות של "איפה הוא ואיפה אני", ו"ימה לא תקין אצלי"). המחשבה לבוא לעוד חתונה משפחתית כבודדה הרתיעה אותי מאוד.

חברות יקרות ואהובות, למדתי מכל התהליך הזה כמה דברים שאני חשה חובה לשתף אתכן בהם: לא "להינעל" על "רשימת המכולת" שלך, על המחשבה שאת יודעת לפרטי פרטים בדיוק איך החתן שלך ייראה. יש לפתוח את כל הערוצים. אני ב"ה מתחנת עם בחור נפלא שבחיים לא דמיינתי מישהו כמוהו כבן זוגי הנצחי. תמיד ראיתי לנגד עיני את אחי וחפצתי בסגנון דומה שהיה שונה בתכלית מארוסי. אך צריך לדעת ולהאמין שהייתברך מתכנן ומסדר עבורך את הטוב ואת המתאים רק לך. ברור שיש עקרונות שעליהם לא מוותרים, אך אצלי (וחוששני שלא רק אצלי) היו לא רק עקרונות יסוד, אלא המון דרישות וציפיות שהיום נותר לי רק לצחוק עליהן. הרי זכיתי במשהו משובח הרבה יותר, על אף שהרשימה הטכנית שלי מזמן נשכחה.

בקיצור, לא להינעל אלא להיפתח, גם נפשית, למגוון אפשרויות. הרי יש סוגים רבים כל כך של בחורים תורניים מקסימים. ובעיקר – לא להתייאש. להמשיך לעמול (!) ולהתפלל, ובע"ה סוף השמחה לבוא במהרה. בהצלחה לכולן!

המשך שנה ברוכה בשמחות,
נורית

הרהורים חינוכיים

כמדומני שאין צורך בשאלות. נותיר את ההרהורים ואת המחשבות לכל אחת ואחד....

נסביב לדפים

1. ניתן לעשות מנוי אישי (ללא עלות) על דפי "בעין חינוכית". נא לפנות לשרון: sharonz@orot.ac.il
2. מי שמוכנה לשתף את כלל הבנות במחשבות בתחומי חינוך וחיים המתאימות לרוח של "בעין חינוכית", מוזמנת לשלחן אליי: yonagood1@gmail.com.